

CULTURÀLIA

Número 13

CENTRE CULTURAL DE TÀRREGA

Nov. - Des. 1999

sumari

2• Opinió
Guillem Viladot i Puig
per *Maurici Graus*

3•4• Premis Culturàlia
1999

5• Manifestacions d'un
poeta de províncies
per *Joan Borda i Boreu*

6• Dissabtes
per *Montse Aloy i Roca*

7• Símbols de la Tàrrega
del segle XX
per *Jaume Espinagosa i Marsà*

8• L'escut de Tàrrega
per *Gener Gonzalvo i Bou*

9• Utopia
per *Joan Bernà*

10• 11• 2n sopar de gala
Premis Culturàlia 1999

12• El sopar dels idiotes
per *Miquel Millà i Novell*

13• Mirades i percepcions
Els colors del blanc
per *Ermengol Puig i Tàpies*

14• Cara a cara
Excel·lent amb matrícula /
Suspès sense opció a
setembre
per *J. B. Solé i Francesc Gasull*

15• Tàrrega web

Notícies de la Biblioteca
per *Carme Asensio*

16• Xavier Ribalta a
Bellpuig
per *Tònia Roca*
Jocs Tradicionals
Els patacons
per *Francesca Bardají*

17• Excursions a l'entorn...

18• Excursió a Barcelona

19• Pessebre vivent Escola
Pia / El Centre Cultural

20• Agenda / Humor

MÚSICA, POESIA, TEATRE I DANSA, EMMARCAREN L'ENTREGA DELS GUARDONS CULTURÀLIA 1999

A L'EDICIÓ D'ENGUANY
HI VAN ASSISTIR
MÉS DE DUES-CENTES
PERSONES

utopia

L'ESCUT DE TÀRREGA

Símbols de la Tàrrega del segle XX

GUILLEM VILADOT i PUIG

Ha deixat d'escriure una ploma il·lustre

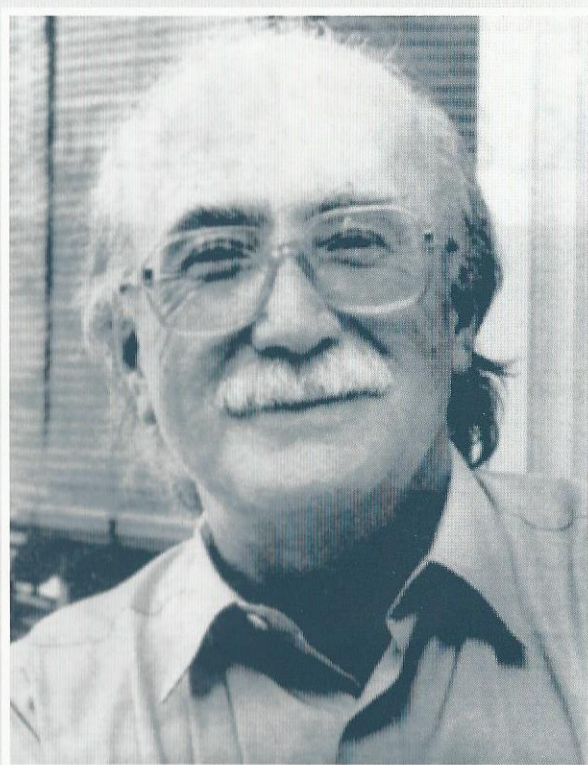
per Maurici Graus

Amb el vertader sentiment volem deixar constància a la nostra revista de la inesperada mort, el passat dia 20 de novembre, a l'edat de setanta-set anys, de il·lustre poeta i novel·lista agramuntí, senyor Guillem Viladot, per molts motius apreciat i admirat en els ambients culturals de la nostra ciutat i comarca, havent participat i col·laborat en les nostres coses sempre que la seva presència havia estat requerida, com a home d'àmplia formació intel·lectual i reconegut sentit comarcalista. Podem dir que vivia intensament tots els principals esdeveniments de les nostres terres i el seu prestigi com a escriptor prolífic va traspasar els nostres límits, com així ha estat significat pels diferents mitjans de comunicació catalans, inclosa la televisió.

La veïna i estimada població d'Agramunt ha estat testimoni constant de les qualitats personals del senyor Guillem Viladot, des de la seva juvenesa, i va anomenar-lo fill predilecte en reconeixement a les aportacions professionals per la seva condició de farmacèutic titular i a la vegada fundador d'una casa museu dedicada a la poesia visual i experimental, anomenada Lo Pardal, però principalment per la seva destacada i intensa labor literària així mateix guardonada per la Generalitat de Catalunya amb la concessió de la Creu de Sant Jordi.

És moment de recordar-lo també com a important col·leccionista d'obres d'art, amb marcada referència per les pintures del nostre artista Lluís Trepal, del que n'era entusiasta admirador, com així es va declarar en la seva recordada intervenció en l'acte d'inauguració de l'última exposició Trepal, celebrada el dia 9 de setembre de l'any 1998.

Merescut va ser el títol d'Urgellenc de l'any 1991, que va atorgar-li la Jove Cambra targarina en lluit acte popular.

Un homenatge a la seva personalitat polifacètica i fecunda labor literària, que ha prestigiat les lletres catalanes al llarg de molts anys.

Molt bon record guardarem del senyor Guillem Viladot per haver deixat, a més, una llarga estel·la de simpatia entre els nombrosos amics i admiradors de la seva persona i de la seva obra.

REVISTA *CULTURÀLIA* · Núm. 12 octubre 1999

Direcció: Pep Vall

Consell de redacció: Jaume Espinagosa, Carles Domingo, Gener Gonzalvo, Josep M. Ricard.

Col·laboradors: Carme Asensio, Joan Bernà, Maurici Graus, Joan Borda, J.B. Solé, Ermengol Puig, Francesc Gasull, Montse Aloy, Francesca Bardaji, Tònia Roca, Miquel Millà.

Edició: Centre Cultural de Tàrraga, C. de les Piques, 1 25300 Tàrraga

Disseny i realització: Central de Disseny Tàrraga SL

Els articles publicats a *Culturàlia* només reflecteixen el parer de qui els signa. El Consell de redacció de la revista es reserva el dret de publicar o no les cartes adreçades al director i de resumir-ne els continguts.

Dipòsit Legal: L-1528/98

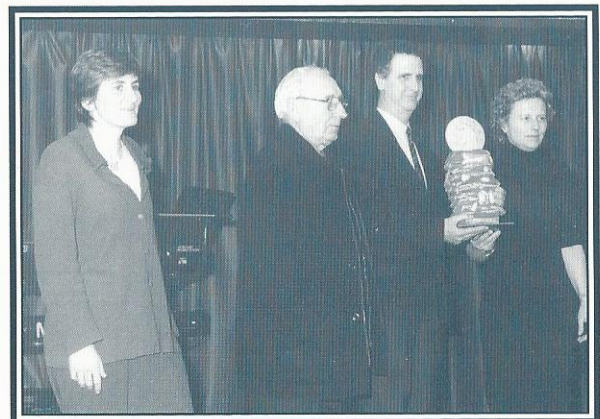
PREMIS CULTURÀLIA 1999

Tots els guardonats dels premis Culturàlia 1999 van fotografiar-se al final de la nit amb les escultures dissenyades per l'artista verduní Enric Orobitg

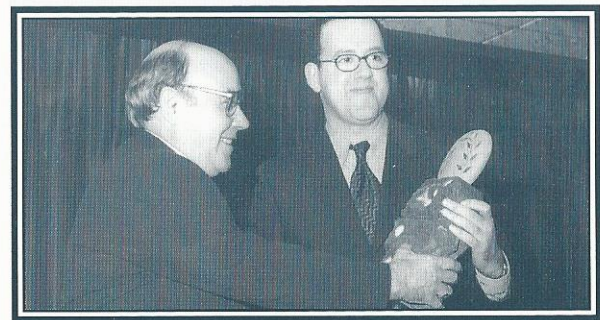
Propietaris de l'edifici Ca l'Argelich

Els representants guardonats de l'Associació Alba

Moment en que rep el guardó en Josep Castellà

Josep Minguell, un dels altres guardonats durant la nit

És bo que les ciutats reconeixin els mèrits dels seus conciutadans. Els premis Culturàlia tenen la particularitat de premiar des d'un artista reconegut, dins i fora de la ciutat, com és el cas del pintor Josep Minguell, fins a quatre propietaris d'un immoble de reconegut valor arquitectònic per haver-se posat d'acord en la manera de conservar-lo i recuperar-lo. Dues maneres ben diferents de fer ciutat. D'altra banda, a la celebració també es va reconèixer la importància del treball de l'home que es passa la vida donant fe d'allò que succeeix a la seva ciutat. A Josep Castellà Formiguera se l'ha batejat com el cronista de Tàrraga. Però els premis, a més de reconèixer els mèrits de les persones i les entitats també han de servir per estimular els ciutadans, de la societat civil, i això és el que va intentar fer l'alcalde de Tàrraga, Frederic Gené després d'alabar la feina feta per l'Associació Alba. Gené va dir que les institucions no ho poden fer tot i que és necessària la col·laboració ciutadana per poder mantenir institucions que, com l'Associació Alba, fa un bon grapat d'anys treballa perquè actualment un centenar de joves amb deficiències puguin donar el millor d'ells mateixos.

L'Esbart Albada en una de les seves actuacions de la nit

L'acte va comptar amb la massiva presència de convidats

Durant la nit, també hi va haver lloc per al teatre

Membres de l'Escola de Música durant la seva actuació

MANIFESTACIONS

d'un poeta de províncies

per Joan Borda i Boreu

Per als lectors d'aquesta revista faig pública la transcripció gairebé íntegra de la segona —i definitiva— acta de manifestacions recollida davant de notari (Lleida, dia 3 de novembre de 1998). No cal dir que el poeta de províncies sóc jo mateix, és a dir, qui signa la transcripció.

ACTA DE MANIFESTACIONS

PRIMER. Atès el poc afecte que tota la poesia experimental (visual, minimalista, etc.) mereix a la majoria dels literats —escriptors i crítics de la literatura burgesa— i del públic en general, em veig en l'obligació de deixar ben clar que cap dels possibles editors i editorials esmentats més avall compta amb el meu beneplàcit per publicar (editar) un sol dels meus llibres, ja sigui de poesia o de pensaments, ja sigui en català o en qualsevol altra llengua.

Concretament, els editors i editorials següents:

Diputació de Lleida, Institut d'Estudis Ilerdencs, Pagès editors (Lleida), Fundación Noesis (Barcelona), Universitat de Lleida, Ajuntament de Lleida i de Belcaire d'Urgell, Consell Comarcal de la Noguera, Generalitat de Catalunya i institucions o organismes autònoms que en depenguin, ni cap altra editorial comercial pública o privada de Catalunya.

Un altre dels motius que m'impulsen a prendre aquesta decisió de futur és el fet que la meua obra és d'un fort contingut estètic (tipografia, tintes utilitzades, tipus de paper, dissenys de pàgina, etc.), i resulta molt difícil de reproduir-la tal com jo l'he pensada i dissenyada finalment.

Se m'ha demostrat molt sovint que no hi ha una sensibilitat suficient per entendre —ni respectar— això darrer

en editorials i en revistes de tota mena. Per tant, vull que tots els llibres i obres no publicats en vida tampoc es publiquin "a posteriori". Un autor és, en tant que realització, la seva vida i la seva època.

També vull deixar molt clar que no em considero un poeta visual; em considero un poeta experimental, però, sobretot, un creador minimalista. Gràcies a l'autoedició he pogut veure publicats una petita part dels meus projectes i de la meua obra poètica. Crec en l'autoedició, és a dir, en el control total de la pròpia obra. El joc de la importància i l'economia de mercat aplicats per la majoria d'editors i d'editorials no m'interessa gens; m'interessa molt més la cultura en llibertat i l'autor.

SEGON. De tot allò que he publicat (obra poètica, obra plàstica, articles, cartes als diaris, etc.) hi ha poques coses que no hagin estat maltractades (escapçades, censurades, amb errades d'impressió...). Totes les còpies corregides es troben al meu arxiu i només al meu arxiu.

TERCER. Cap llibre o catàleg de la meua biblioteca personal anirà a parar a les prestatgeries de la Biblioteca Pública de Belcaire d'Urgell.

Per acabar, aquests dos pensaments o petits textos:

"Es poden escriure llibres de poesia i no ser un poeta, d'igual manera que es pot no escriure un sol vers i ser un autèntic poeta. Una cosa no té a veure amb l'altra". (Alfonso Levi, filòleg i crític literari)

"Per a alguns —més dels que es pensa— la poesia és una excusa, però també una forma d'aspirar al Nobel (local, regional... suec). Estic fins als daixonses de tant aspirant al Nobel.

DISSABTES

per Montse Aloy i Roca

Com si, en cada botiga hi hagués una pistola amagada que disparés el tret de sortida del comprador no és fins quarts de set que el carrer no pren vida. Hom es pregunta si, entre cinc i dos quarts de set, els botiguers no aprofiten per fer la becaina (si a casa no els deixen) , o rellegir-se els paràgrafs del seu llibre preferit o de capçalera. O es tanquen a la rebotiga i fan solitaris, o un cigaló ben carregat per enfrontar-se a les càrregues del futur client. I, a quarts de set, com moguts per un ressort invisible o un xip integrat en l'ADN, tots surten al carrer, ben perfumats i estrenant alguna cosa.

Fins a quarts de vuit les botigues respiren tranquil·les. Els clients previsors, aquells que tot ho porten escrit en agendes petites plenes de lletres i hores, aprofiten l'hora per indagar, preguntar, informar-se i finalment donar el cop de cap en la compra. Potser aquestos, amb sort, seran els que faran omplir el calaix amb bitllets liles i blaus, d'aquells que fa tan goig mirar (I tanta llàstima desprendre-se'n, tot sigui dit). A partir de quarts de vuit la truita es tomba i apareix, com per art d'encanteri, el client "corre-corre-que-tinc-pressa-l-no-tens-res-més?", aquell que més pànic produeix al 95% dels botiguers de la comarca, o de la província, si molt m'apureu . Aquest sí que és l'autèntic protagonista de la tarda i dels malsons del propietari de la botiga.

Entra fet una fera, despentinat i suat, com si l'empaïtessin cinc inspectors d'Hisenda i set de la Seguretat

Social. Mira arreu, no saluda, i espera impacient que l'atenguin, mentre fa dringar les claus de la butxaca, o les monedes de cinc, de vint-i-cinc i de cent o tot alhora. Al cap d'una estona tothom està fent el mateix i tothom mira per la porta, com si realment esperés la visita dels inspectors o d'algun àngel de la guarda que estigui disponible en aquell moment. Tots estan tan nerviosos que ni el botiguer ni la

dona ni l'encarregat saben què demanen els clients.

Arriba el seu torn. Mira al sostre, a dreta i esquerra, a terra, a la porta, i fins que no li han repetit sis cops què desitja no contesta. Sembla que es vulgui fer passar per estranger. Diu que vol una carpeta, o una estora, o una camisa, o unes arracades. O una aixada o llavors de planter per fer pèsols. Tot li sembla car, o lleig, o massa barat, o no li casa amb la decoració del menjador. Amb tot això ja han passat quaranta-cinc minuts. Falten 20 minuts per les 9. Diu, llavors, que

encara ha d'anar a un altre establiment i que tornarà un altre dia. Es fa un silenci sepulcral entre els presents a la botiga. Abans d'obrir la porta es tomba i en aquell mateix moment, com si hagués tingut una visió, decideix quedar-se el primer objecte que li han ensenyat tot just l'han atès.

A les 9 menys cinc el botiguer guarda la destrala, les valerianes i el telèfon d'urgències del CAP i sospira profundament. I es diu, amb un somriure sorneguer: "Sort que demà és diumenge."

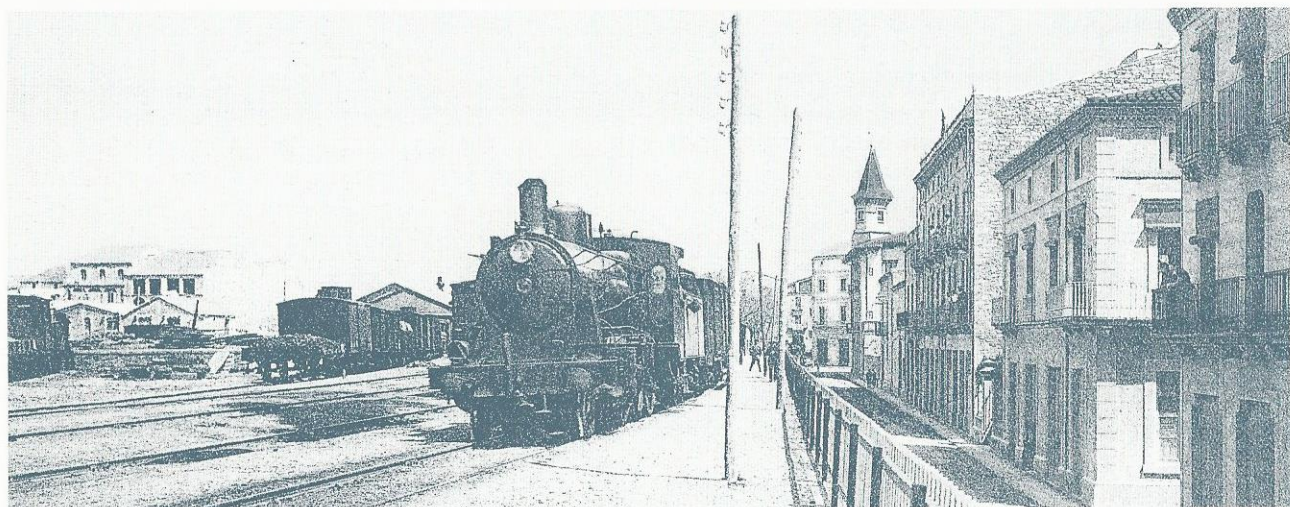

SÍMBOLS DE LA TÀRREGA

Als treballadors de totes classes de la ciutat de Tàrraga

DEL SEGLE XX

per Jaume Espinagosa i Marsà

Malgrat tot el que diguin els experts en acabaments de segles i de mil·lennis el veritable succés a nivell popular es produirà durant el traspàs de la nit del 31 de desembre de 1999 a l'1 de gener del 2000. Aquest serà el nostre -i de tothom- "efecte 2000".

Així doncs, situats en aquesta tessitura de final de "no se què" -Segle? No!, Mil·lenni? ¿...?- sembla com si tots ens proposem fer un balanç de la nostra existència, de la nostra trajectòria professional, del nostre compromís com a ciutadans d'una societat democràtica i capitalista, del nostre racó de món... Si ens deixéssim emportar per la moda, en aquesta societat globalitzada, caldria fer un balanç d'àmbit europeu, com a mínim.

Avui, fem nostre l'esperit nadalenc d'aquestes dates, i ens quedem en la part positiva de l'arqueig. Seleccionem allò que personalment considerem més simbòlic de l'emblemàtic segle XX per a Tàrraga.

Just a l'albada de la nova centúria la novella ciutat de Tàrraga es trobà immersa en la dura tasca per a la instal·lació d'infraestructures bàsiques, per a una societat moderna: l'aigua corrent i potable, l'electricitat i el telèfon.

La construcció de singulars edificis modernistes als carrers de Santa Anna, del Carme, d'Alonso Martínez, de Sant Pelegrí, del Segle XX i de l'avinguda de Catalunya. Nogensmenys, el bateig d'un nou carrer - carrer del Segle XX- amb uns casals burgesos nous i vora l'estació del ferrocarril era tota una aposta de futur i a favor del progrés.

Els aires del catalanisme, que ens arribaven, de la capital barcelonina amararen la vida cultural targarina. Revistes

com *Vida Nova* o *Crònica Targarina* en foren uns exemples inoblidables.

Els projectes socials i culturals que van reeixir durant la Tàrraga de la segona república, canviaren la fesomia urbanística de la ciutat i, també, hauria millorat el tarannà sociològic dels targarins si no hi hagués hagut el tràgic trencament de la guerra.

L'específic univers laboral i social que es creà al voltant de la fàbrica de maquinària agrícola J. Trepat, és un fet excepcional en una petita ciutat com Tàrraga, només explicable pel somni d'un idealista i per la força d'una població abocada a la conquesta de l'esperit del nou segle. Sens dubte, aquella Tàrraga marcava noves fronteres.

La Cambra Oficial de Comerç i Indústria, l'Oficina 003 de "la Caixa", l'Ateneu, l'Orfeó Nova Tàrraga i l'Associació dels Amics de l'Arbre amb el seu monument a la civilització, el parc de la serra de Sant Eloi. L'Escola Pia i els centres d'ensenyament.

La Banca Segarra, el canalet, la Fira de l'Automòbil i el Tractor, el Centre Comarcal de Cultura, els "bodegons" de Francesc Marsà, l'Escola d'Arts Aplicades i Oficis Artístics, Nueva Tàrraga i el Club Natació Tàrraga.

El món del comerç, olis Borges i Ros-Roca. El gust -i el disgust- per la discussió política amb la recuperació de la democràcia, el monument als Països Catalans, les infraestructures socials i culturals i la Fira de Teatre al Carrer. Confiam que al final del segle XXI, un segle que encetarem d'aquí un any, un dels símbols sigui la magna obra del canal Segarra-Garrigues i un altre la conservació de peces úniques del nostre llegat industrial. Així sigui.

L'ESCUT ^{de} TÀRREGA

per Gener Gonzalvo i Bou

Des que es va oficialitzar el nou escut d'armes de la ciutat de Tàrrega, atenent als informes de l'amic heraldista Armand de Fluvià i Escorsa, sempre he tingut seriosos dubtes sobre aquesta legitimització oficial, atenent a la tradició històrica targarina. La meua és una simple opinió d'historiador, però tinc certes conviccions que voldria fer públiques des d'aquestes planes.

En primer lloc, a Tàrrega tenim la sort de comptar amb diversos escuts heràldics de la ciutat i antiga vila reial, tres dels quals es troben a la casa de la vila, i uns altres, per exemple, en documents de l'arxiu municipal, o a l'ermita de Sant Eloi. Diríem que ara, havent canviat l'ordre dels quaters, posant els tradicionals escacs en el primer quarter (el més important) i en el tercer, es distorsiona la tradició històrica heràldica de Tàrrega, car tots els escuts històrics coincideixen a col·locar en el primer i tercer quaters els pals dels comtes de Barcelona, com a senyors de la vila de Tàrrega. Segons Armand de Fluvià, això ho plantejà perquè, essent el primer quarter el més representatiu, calia posar-hi el símbol propi de la vila, en aquest cas els escacs. Aquest argument és, com a mínim, arbitrari, i no respon a la tradició heràldica de Tàrrega.

En segon lloc, els colors dels escacs s'han canviat pels del llinatge Tàrrega, en or i gules (groc i vermell). El color dels escacs de l'escut de la vila sempre han sigut un misteri, car no s'han conservat policromies clares al respecte. Tanmateix, recent estudis de destacats me-

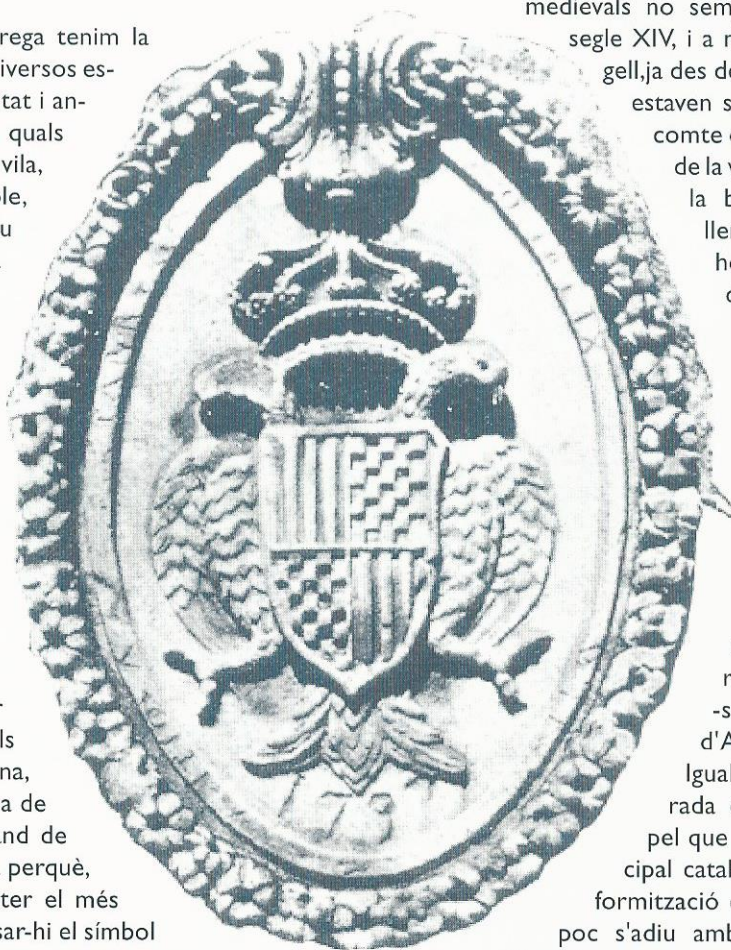
dievalistes col·loquen als Tàrrega com a simples castells de tercer ordre a l'època medieval targarina, per la qual cosa dubtem molt que l'antiga paeria adoptés el símbol del llinatge Tàrrega com a símbol propi de la ciutat. Més aviat ens inclinàrem a creure que el color dels escacs no eren altres que els propis del comtat d'Urgell, tan veí a la vila de Tàrrega, car els límits

medievals no sempre estaven clars al segle XIV, i a més els comtes d'Urgell, ja des de Jaume I, al segle XIII estaven sota el vassallatge del comte de Barcelona, se-nyor de la vila de Tàrrega (de fet, la branca comtal urgellenca era sorgida aleshores del mateix casal de Barcelona).

Finalment, sembla una altra arbitrariedad treure la corona imperial de Carles I de l'escut de Tàrrega, quan aquest era un privilegi de la vila des del segle XVI, substituïda ara per un mur, atenent a les regles heràldiques -sempre respectables - d'Armand de Fluvià.

Igualment, la forma escairada de l'escut, invariable pel que fa a l'heràldica municipal catalana, sembla una uniformització excessiva, i que tampoc s'adiu amb la nostra tradició històrica.

No voldríem, amb aquestes línies, provocar enrenou oficial, car un símbol poc clar com el de Tàrrega sempre està sotmès a controvèrsies, però sí remarcar els elements heràldics de la nostra tradició que per a mi són clars. Simplement, he volgut reflexionar sobre la nostra tradició heràldica, i el meu desacord amb les opinions de l'amic Armand de Fluvià.

Els justos van al cel, diu un vell aforisme de matriu cristiana. Cobrar el dividend de les accions terrenals en una altra vida és la idea que anima moltes persones d'arreu del món vers un capteniment honest, noble i generós. Els qui tenen una fe incondicional en un més enllà idíl·lic i definitiu no estalvien esforços a l'hora de practicar un ideal de justícia. Però també hi ha molta gent que, des de una visió civil o laica, dinamitza a diari uns comportaments ètics del tot meritòris. Els uns i els altres, i enmig de cada grup des de diverses versions, apel·len a referents que tenen noms: els grans líders religiosos, filòsofs, pensadors, polítics o persones properes que els han servit de model.

Tanmateix, la recerca de la justícia és, en el fons, quelcom tan digne com utòpic. La primera injustícia, i potser la més gran, sorgeix quan comprovem que els humans no són capaços d'establir un mínim de lleis comunes a tots, que harmonitzin es ideals de llibertat i d'igualtat. Aquest desencontre pot arribar a estimular conceptes de justícia del tot oposats. Les guerres santes, les guerres de religió, les dues grans guerres mundials, els conflictes d'alliberament social o nacional, les expansions militars imperialistes són exemples d'unes diferències radicals que, tot pluralitzant la justícia, la maten. Aleshores, es pot bastir de nou algun altre concepte que posi sobre un paper més o menys solemne una esperança que es pretén justa, però dissortadament quan el paper prengui volada contactarà hostilment amb altres papers que reclamen l'exclusivitat d'un espai en el món de les idees i d'una aplicació en el territori dels fets.

Certament, no és precisament de justos mantenir un pessimisme permanent, però a les dificultats de tipus

intel·lectual s'afegeixen les realistes, humanes i naturals. Les emocions ens traeixen sovint, la visió individualista de les coses ens porta a vegades a l'amiguisme i a actituds de mera supervivència instintiva i social. La Naturalesa, sobretot darrerament, es desequilibra amb ferotge injustícia, castiga brutalment les zones més desconegudes del planeta, ens regala una continuada inquietud. Les carreteres esdevenen massa sovint el teatre de la mort de vells i joves, de fills plens de vida que, parafrasejant el poeta, es beuen d'un glop totes les primaveres. El càncer, la sida, executen amb programada crueltat llurs plans d'extermini, científics i absurds.

El nostre humanisme judeo-cristià conreà en el poble l'expressió: "tal faràs, tal trobaràs", que els orientals anomenen la llei del Karma, la relació de causa-efecte, com si hagués, planant damunt de la nostra quotidianitat, una justícia expeditiva i sumària, que repartís premis i càstigs. Tots pensem, però, que no hi deu haver massa encert en aquesta acció, atesos els resultats, sovint tan poc convincents. Ens posaríem més aviat d'acord, resignadament, en haver de passar per un destí capriciós que no podem controlar. "Cadascú té la seva hora", diem, fente un homenatge tàcit a les Parques gregues que tallaven els fils de les vides quan els semblava més pertinent.

Davant d'un panorama tan allunyat de la justícia, per què encara hi ha encara hi ha persones que lluiten, tan admirablement, pel bé comú?, per què al capdavant d'aquesta onada, paradoxalment, els que tenen poca sort, els qui viuen amb una dificultat darrera una altra? Perque, tal vegada, no hi hagi sentiment humà més just que el de l'esperança, el dret a imaginar que un dia, en algún món, ens en sortirem.

2n sopar de gala

PREMIS CULT

GUARDONS AL MÈRIT SOCIAL I CULT

Josep Minguell

(Tàrraga, 1959) S'inicià en el món de la pintura de la mà del seu pare, el mestre Jaume Minguell i Miret. Posteriorment complementà la seva formació a la Facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona. Actualment és professor de l'Escola d'Arts i Oficis de Tàrraga.

Des dels primers anys 80 ha realitzat diverses exposicions individuals a Catalunya, França i Itàlia. Ha participat en exposicions col·lectives i fires d'art. Darrerament ha concentrat la seva activitat en la pràctica de la pintura mural, una tècnica d'expressió artística lligada a l'arquitectura molt poc utilitzada en els temps actuals però que Josep Minguell segueix per tradició familiar i perquè li permet implicar directament el públic i el seu entorn en les seves creacions. D'entre les seves intervencions artístiques més rellevants en destacaríem els murals de les esglésies de l'Espluga Calba, Cellers, la Facultat de Medicina de Lleida o als talussos del Castell de Sort. A Tàrraga Josep Minguell ha pintat murals al Col·legi Sant Josep i al vestíbul del Teatre Ateneu.

La seva particular forma d'entendre l'art el van dur un dia a ser un dels impulsors de les fires de l'escultura i del teatre al carrer que han convulsionat la vida de la ciutat de Tàrraga i han esdevingut model de fires, festes i festivals que actualment s'estan realitzant arreu de Catalunya.

Ca l'Argelich

(Any de construcció 1934-1936 – any de restauració 1999). Sobre uns solars, donació patrimonial de Josep Argelich Soldevila als seus fills Ramon, Pere, i Joan i a la seva filla Ramona, conjuntament amb el seu cunyat Magí Mateu Torres, decidiren alçar-hi una edificació que fos igual per a tots ells. L'edifici de ca l'Argelich està ubicat entre els números 98 i 104 de l'avinguda de Catalunya de Tàrraga i fou dissenyat per l'arquitecte Manel Cases Lamolla. És un dels edificis més significatius i importants de l'arquitectura d'estil racionalista a Tàrraga. La singularitat d'aquest edifici queda palesa en el fet que és l'únic edifici targari que figura al *Catàleg d'Arquitectura Moderna: 1925-1965* del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya.

La unitat de la casa està dividida per quatre caixes d'escala. Consta de planta baixa més dos pisos. A la part de l'edifici que fa cantonada amb el carrer del Montsec s'hi afegí posteriorment una altra planta. L'edifici és arrebossat amb entrepanys estucats que marquen una horitzontalitat força característica.

La restauració d'aquest edifici, que es trobava en unes condicions força deteriorades, ha respectat escrupolosament l'estil original de la construcció quant a estucats i colors.

TURÀLIA 1999

CULTURAL DE LA CIUTAT DE TÀRREGA

J. Castellà Formiguera

(Tàrrega, 25 de gener de 1913) Industrial de la fusta i cronista de diferents mitjans de comunicació com *La Publicitat* o *El Correo Catalán* dels anys 50. Ha estat col.laborador habitual de periòdics locals com *Crònica Targarina*, *La Ciutat* i *Nova Tàrrega*, revista aquesta última en la qual col.labora actualment als seus 86 anys d'edat amb entregues setmanals de fets i gent que han marcat la vida de Tàrrega al llarg del segle XX.

Josep Castellà Formiguera no ha escatimat mai cap mena de sacrifici en tot allò que representés difondre la imatge i el bon nom de Tàrrega arreu del país, tant des dels càrrecs públics com des de les entitats en les quals ha ocupat llocs de responsabilitat. Targarí compromès en tot moment amb la seva ciutat ha estat regidor, diputat provincial i "alcalde de la transició" (1973-1979), a més d'haver capitanejat entitats transcendents per a la ciutat de Tàrrega com l'Orfeó Nova Tàrrega o la Comunitat de Regants de l'Alt Urgell o Canalet, nomenat com a nadó de l'ordre del mèrit agrícola el maig de 1975.

Associació Alba

Es constitueix l'any 1976 a iniciativa de Càritas Parroquial de Tàrrega i comença la seva activitat d'atenció a les persones amb disminució psíquica al Col·legi El Carmelo, que va esdevenir el germen de l'Escola d'Educació Especial Sta. M. de l'Alba. L'any 1979 es crea el Taller Alba als baixos de l'Hospital i 10 anys més tard l'Associació aconsegueix disposar d'un local propi amb la cessió d'un terreny municipal de 10.000 m2 on actualment està ubicat el Taller. Per altra part, a finals de 1995 s'inaugurava la *Llar Residència Alba* al Carrer de Betlem. Actualment està en procés d'execució un ambiciós projecte d'ampliació del Taller per tal de millorar l'espai dels diferents serveis: menjador, cuina i sales de treball.

L'associació atén actualment 100 persones amb disminució i les seves famílies, a partir dels serveis d'escola, taller i residència que personalitzen l'atenció atenent la problemàtica específica de cada persona.

L'Associació Alba, que a part dels seus empleats rep el suport de voluntaris per potenciar les activitats de lleure que ofereixen a les persones ateses, ha estat declarada aquest 1999 Entitat d'Utilitat Pública per la labor social que desenvolupa.

EL SOPAR DELS IDIOTES, *de Francis Veber*

per Miquel Millà i Novell

El passat dissabte dia 13, a l'Ateneu es va viure amb *El sopar dels idiotes* una vetllada d'aquelles que es recorden i es comenten durant molt de temps. A la taquilla ja no es venien entrades perquè totes, absolutament totes, estaven venudes per endavant. L'expectació era tan gran com les ganes de riure.

L'obra comença presentant-nos un projecte bastant peculiar que origina una forta discussió matrimonial; un atac de ciàtica i la visita del metge tomben el projecte; fins aquí, res d'extraordinari. L'arribada de Quimet, inspector d'hisenda, bonifaci i campió d'idiotes, comença a escalfar motors i s'entra en la dinàmica del disbarat. Les seves pífies són contínues; tots els personatges s'hi veuen implicats i l'embolic arriba a ser tan complex, que l'autor sembla que vol acabar amb una cabriola inesperada en què "l'idiota" pren una actitud intel·ligent, decidida i decisiva, gràcies a la qual tot havia de tornar al seu lloc. Aquest moment, d'alguna manera similar al "Deus ex machina" dels clàssics que tot ho arreglava quan estava molt desballestat, resulta bastant sorprenent: psicològicament costa d'acceptar aquell canvi de personalitat tan sobtat i aquelles paraules tan encertades de Quimet, tant en el seu contingut com en la seva forma. Aquest giravolt inesperat podia ser el cop de teatre que conduiria a la reconciliació de la Cristina amb el seu marit Pere Sirvent (Lluís Marco); però l'espifiada final de Quimet comporta la pèrdua definitiva de la dona, de l'amant i dels béns no declarats

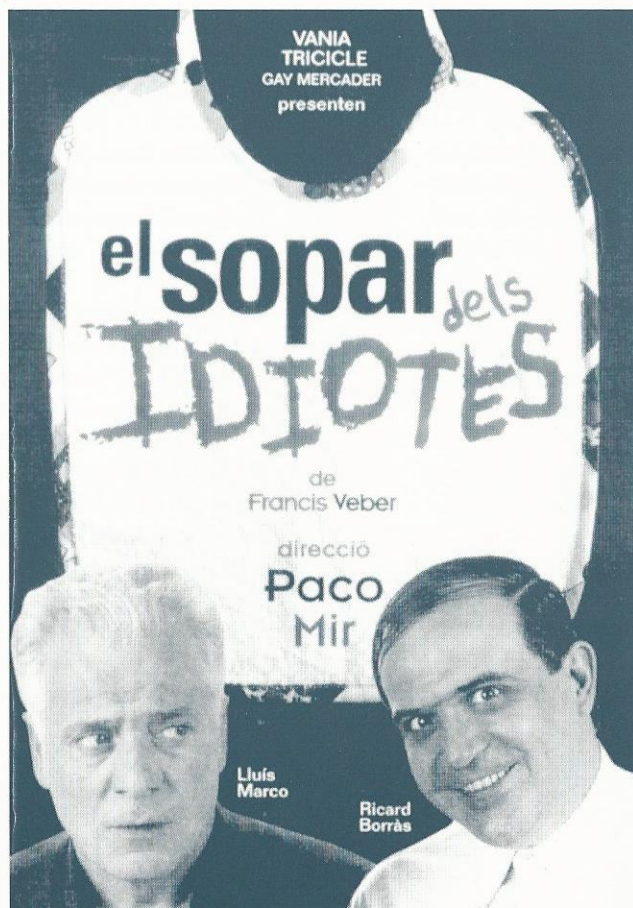
de Pere Sirvent, inspecció rigorosa d'hisenda inclosa. Francis Veber acaba amb una irònica ganyota deixant en Quimet com un veritable idiota.

L'autor ha jugat amb el "quid pro quo", amb la confusió d'un personatge per un altre i amb les continuades ficades de pota del Quimet, que anava assabentant a cadascú d'allò que justament havia d'ignorar i ha acabat amb una doble

sorpresa en el seu comportament. És una clàssica obra d'equívoc, no sempre àgil ni de gran volada. Ha tingut la sort, però, de trobar un director i uns actors que l'han muntat amb una comicitat fàcil i adient al contingut: la caricatura de sal grossa. La vis còmica dels actors i la direcció de Paco Mir són els veritables fonaments de l'èxit. Pensem, per exemple, en l'escena de la cafetera que, després d'infinites peripècies, acaba penjada a la butxaca de Quimet i la de la paròdia del ball de streap-tease, feta amb una gràcia insuperable per l'inspector Oriol Colom (Enric Ases). També podríem esmentar el duet d'inspectors d'

hisenda, quan es refereixen a la manera de fer la punyeta al contribuent. La seva mímica, ben coordinada, resulta graciosa i eloqüent. Aquest tipus de recursos còmics "sonen a Tricicle".

Resumim dient que és una obra de teatre moderna, de fàcil consum, que s'ha fet popular perquè ha trobat un equip d'actors i director que l'han sabut optimitzar.

MIRADES I PERCEPCIONS

ELS COLORS DEL BLANC

per Ermengol Puig i Tàpies

Entre maig i juny, el Museu Comarcal presentà, amb el títol "Espai en Blanc", una exposició d'en David Ymberton a qui he tingut d'alumne a l'Escola d'Arts. Ell, com altres, tenen el costum de fer-me sabedor del que realitzen. Solament aquest fet justificaria que escrigués, però ho faig perquè la seva trajectòria i aquesta exposició en concret, que també era el treball de revàlida, m'interessaren. Una de les habilitats d'en David ha estat la de saber-se envoltar d'algunes persones artísticament vàli-

des i interessants. Fins i tot els crítics que ha tingut em semblen admirables. Per exemple, l'inefable mag del lèxic i de la semàntica, Carles Hac Mor o Jaume Fortuny, autor de l'excel·lent comentari que acompanyava la mostra. M'hauria agradat escriure, com fa en Fortuny, sobre les qüestions formals de l'obra exposada, però les coincidències serien tan grans que és millor enfocar-ho des d'un altre punt de vista.

En la història hi trobem meritosos exemples d'haver aconseguit crear sensacions d'espai o simbolismes del sentiment amb l'únic concurs de la monocromia. L'apoteosi d'aquest recurs l'aconseguí Kasimir Malevic, l'any 1918, amb l'emblemàtica obra àcroma: "Quadrat blanc sobre fons blanc". Després d'aquesta aportació hi ha hagut altres autors que han pintat quadres fent servir només el blanc. És el cas de Piero Manzoni que treballà en el complex però subtil i poètic món de l'informalisme, o bé, el de la nordamericana Agnès Martin amb una àmplia varietat de quadrats blancs sobre una tènue trama geomètrica del mateix color. Aquests són episodis significatius de gestos radicals de la contemporaneïtat que semblen pretendre deixar la pintura sense color; en blanc; al punt zero; amb la simple nuesa de la tela.

Des d'inicis dels setanta he tingut especial interès pel misticisme que em sembla que comporta aquesta eco-

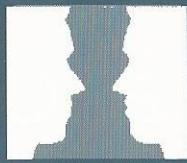
nomia pictòrica. La qüestió em ve de l'oportunitat que tingué d'observar detingudament, amb el seu autor, quadres en blanc. Es tractava de l'eslau Serge Charchoune (1888 - 1975), que visqué quasi monacalment entre la pintura, la música i la poesia. La seva obra acostuma a ser monocroma i plena de delicadesa i sensibilitat. És una obra que no passa desapercibuda i que traspua tranquil·litat i pau interior.

Amb "Espai en Blanc" al David li fou fàcil fer-me

reviure, entre altres pensaments, tots aquests records i percepcions. Fins i tot tingué el detall de repintar i preparar la sala en blanc. L'obra que hi exposava mostrava una vistosa varietat de tonalitats blanques que, amb la complicitat de la llum, s'incrementava el seu potencial. El misticisme i la puresa dels blancs (tela, coto fluix, papers, pintura, ombres, collage...) els trencava amb la introducció de diminutes figures que ampliaven poderosament la panoràmica del quadre. Posseïen un realisme fotogràfic retocat, amb paciència i delicadesa, pictòricament. Els únics colors que podien embrutar el blanc eren petits quadres de blau, el gris i el negre lineals, però, sobretot el taronja, que crec que és el color oficial de New Tool, que des de 1994, és la magnífica invenció i la troballa virtual més gran d'en David Ymberton.

Per a mi, el valor més captivant de la mostra fou la sinceritat. En tota l'obra, a part d'una maduresa tècnica, hi vaig veure present aquell alumne d'Igualada astut, ple de vida i d'ironia; aquell transgressor que continua mantenint l'estratègia de tensionar als qui l'observen i els obliga a esforçar-se en la recerca de respostes. L'espai estava escrit en blanc, però entre línies, s'hi podia llegir i veure un bon nombre dels tabús i de les aparences d'aquest final de segle.

per J. B. Solé i Francesc Gasull

Excel·lent amb matrícula

• **“La delgada línea roja”**: el retorn del director Terrence Malick no ha defraudat. Els Òscar el van ignorar, però nosaltres creiem que el seu film bèl·lic és superior a “Salvar al soldado Ryan” d’Spielberg. Lírica i crua a parts iguals.

• **“Los idiotas”**: els del “dogma” semblen venedors de fum, però s’ha de reconèixer que Lars Von Trier & Co són un revulsiu del cinema actual. L’anarquia arriba al setè art.

• **“Bichos”**: La factoria Disney aconsegueix un altre producte brillant gràcies a l’enginy de Pixar, la productora virtual de John Lasseter que ja va captivar amb “Toy story”.

• **“Todo sobre mi madre”**: Almodóvar sintetitza totes les claus del seu univers filmic en una pel·lícula humana, amb personatges molt ben dibuixats. L’Òscar per al mantxec, cada vegada més aprop.

• **“Vampiros”**: el bèstia de John Carpenter presenta una monumental broma sobre el gènere vampíric, plena de descàrregues adrenalítics. Els vells mestres mai no moren.

• **“Happiness”**: Todd Solonz sorprèn amb una comèdia negra, del tot inclassificable. Els episodis més foscos de la societat actual, presentats amb un embolcall tràgicomic.

• **“Eyes wide shut”**: l’obra pòstuma de Kubrick és un viatge oníric a través de la sexualitat humana, amb un discurs provocador, ambigu i gens convencional.

• **“El caso Winslow”**: David Mamet aconsegueix grans resultats quan curiosament adapta textos teatrals d’altres autors, en aquest cas, de Terence Rattigan.

• **“La lengua de las mariposas”**: el film de José Luis Cuerda és més que la típica pel·lícula “amb nen”. És el retrat de les ferides que va causar el cisma de les dues Espanyes.

• **“Mumford”**: Lawrence Kasdan no és només un director o guionista; és un sociòleg que mira amb lupa la societat que ens ha tocat viure. De com una pel·lícula menor esdevé una pel·lícula major dins el gruix (greix) de la producció nord-americana actual.

• **Accèsits**: “Solos”, “Ejecución inminente”, “Dioses y monstruos”.

Suspès sense opció a setembre

• **“Tienes un e-mail”**: que Nora Ephron deixi de fer pel·lícules, si us plau. Aquesta última supera de llarg les també anodines “Notting Hill” o “Novia a la fuga”, que ja és dir.

• **“¿Conoces a Joe Black?”**: algú ens pot dir què pretenia Martin Brest en fer aquesta pel·lícula? Relliscada econòmica de la Universal del tot merescuda.

• **“La guarida”**: agafen “Casa encantada” de Robert Wise i la destrossen impunement amb un guió mal escrit i una allau asfixiant d’efectes visuals.

• **“Volavérunt”**: la presa de pèl del cinema espanyol. Això és com un thriller criminal ambientat a l’Espanya de Carles IV, avorridot i mal fet.

• **“El club de la lucha”**: David Fincher prometia molt amb “Alien 3” i “Seven”, però amb “The game” i “El club de la lucha” ha esdevingut un expert en vendre’ns pel·lícules buides o de provocació fàcil.

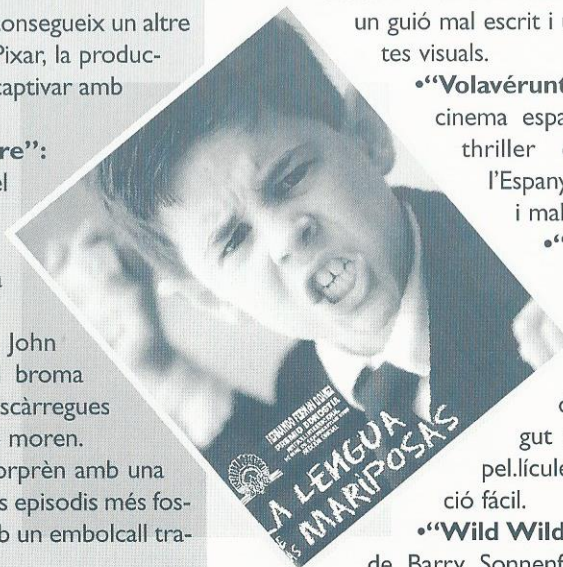
• **“Wild Wild West”**: l’enginy creatiu de Barry Sonnenfeld es devia trobar en hores baixes quan va realitzar aquest western fantàstic que l’únic que provoca són badalls a la platea.

• **“Austin Powers 2”**: ja és hora que ho diguem ben alt: Mike Myers no fa gràcia!!! El seu humor és de sal grossa i els seus gags resulten ridículs de tan fàcils que són.

• **“Payback”**: el film pretenia reviure les claus del cinema negre, però els enfrontaments entre Mel Gibson i Brian Helgeland van fer que la cinta derivés en un producte més d’acció burra a dojo.

• **“El sueño de una noche de verano”**: altre cop un Shakespeare destrossat. Després del “Romeo y Julieta” de Luhrman, ara ha estat aquesta vergonyosa adaptació a càrrec del pretencios Michael Hoffman. Que deixin Shakespeare a Kenneth Branagh.

• **“Novia a la fuga”**: autèntica decepció. Si “Pretty woman” ja era justeta, el mateix director i actors reinci-deixen 10 anys després, però es un naufragi estrepitos.

Netscape: Associacions Targarines

Endarrerir Endavant Actualitza Inici Cerca Guia Imatges Imprimeix Seguretat Atura

Vés a: Afins

 ARTS MUSICALS

 ARTS ESCÈNIQUES

 ASSOCCIACIÓ DE VEÏNS

 CARÀCTER GENERAL

 COMERCIALS I PROFESSIONALS

 COL·LECCIONISME

 ESPORTIVES

Benvinguts a la pàgina de les entitats i les associacions targarines

De tots és ben sabut que Internet s'està convertint en un mitjà extraordinari de comunicació i que permet, a més d'accedir a informació de tota mena d'arreu del món, donar a conèixer activitats i iniciatives que fins ara eren patrimoni d'uns pocs mitjans de comunicació.

CALIDOS per iniciativa pròpia ha creat una WEB de Tàrrega (<http://www.tarrega.com>). La WEB ofereix informació de Tàrrega ciutat, institucional, dels serveis de la ciutat, del comerç (Foment targarí) i de la indústria targarina, informació local (Nova Tàrrega), cultural (Museu, Arxiu, Biblioteca, etc.)

Ara **CALIDOS** vol ampliar la seva oferta informativa incloent-hi, de forma gratuïta i desinteressada, totes aquelles Associacions i Entitats de caràcter no lucratiu de la ciutat.

Per a tal fi, cal que cada associació o entitat interessada porti la seva informació:

- Nom, adreça, telèfon, persona responsable, persona de contacte.
- Càrrecs directius.
- Història.
- Serveis que ofereix, tipus d'associació...
- Fotografies...
- i, a més, les notícies periòdiques que aneu generant...

tot ho anirem publicant en aquesta secció a mesura de les nostres possibilitats.

Si alguna associació té, ara o en el futur, pàgines web en altres servidors, també ens ho feu saber i us hi posarem l'enllaç corresponent.

Cal que la informació aportada sigui enviada per mitjà de correu electrònic (o d'un disquet), degudament corregida amb qualsevol processador de text (preferentment amb Word o Word perfect).

Esperem que us agradi i us afegiu a la iniciativa.

Rebeu una cordial salutació.

CALIDOS

e-mail:
marc@tarrega.com
info@calidos.com

Per a més informació podeu trucar al telèfon 973 311288.

Molta aviat podreu llegir la revista Culturalia a través de la pàgina web

<http://www.tarrega.com/culturalia>

NOTÍCIES DE LA BIBLIOTECA

DADES D'INTERÈS

El mes de novembre, com ja sabeu, hem celebrat el 5è aniversari de la Biblioteca, i la millor manera de fer-ho a més dels actes que s'han organitzat, ha estat el resultat de les estadístiques del moviment del servei de préstec i dels usuaris d'aquest mes:

- Documents prestats: 2.793 (xifra rècord des de el dia de la posada en funcionament de la Biblioteca)
- Carnets d'usuaris: 4.921
- Persones que han passat per la Biblioteca: 4.793
- Actualment disposem de 25.860 documents
- Un total de 88 escolars han vingut aquest mes a fer visita didàctica

—Als actes organitzats per celebrar l'aniversari han assistit unes 200 persones, i l'exposició del TBO ha tingut visitants fins el dia 13 de desembre.

NOVETATS

- Els negocis en l'era digital** / Bill Gates
- Guia de relaxació per als qui no tenen temps** / Henri Brunel
- La Cuina de l'oli d'oliva** / Glòria Baliu
- El llibre de les picades** / Ramon Perellada

- Alpinisme i escalada** / Joan Jover
- A peu per Castella** / Josep M. Espinàs
- Técnicas decorativas para crear acabados y efectos de época** / Judith y Martin Miller
- Manual de cuidados. Guía para la atención en el hogar de personas que tienen disminuidas sus capacidades físicas.**
- El último judío** / Noah Gordon
- Ferran el Catòlic** / Ernest Belenguier
- De nit, sota les estrelles** / Jordi Coca
- La Concessió del telèfon** / Andrea Camilleri

Us recordem que durant les festes de Nadal la Biblioteca romandrà oberta tots els dies, exceptuant els festius dissabte 25 de desembre i 1 de gener i el dijous 6 de gener. Els divendres 24 i 31 de desembre tancarem a 2/4 de 8 del vespre.

La personalitat de la Biblioteca en aquest Nadal i l'Any Nou que comença!

per Carme Asensio

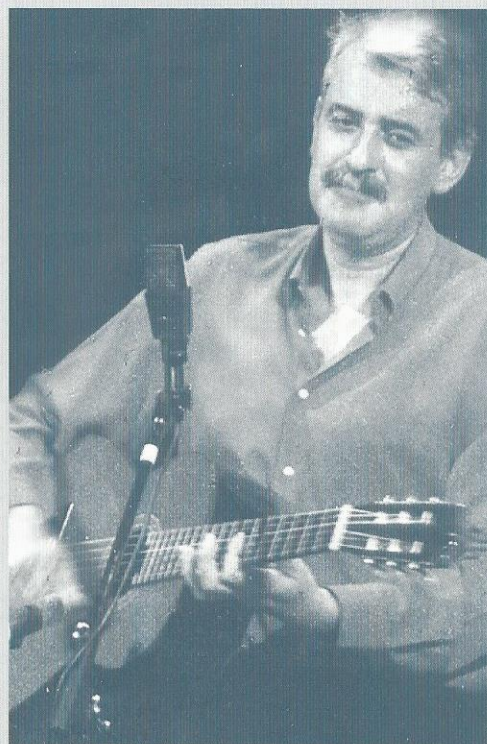
XAVIER RIBALTA A BELLPUIG

per Tònia Roca

El passat dimarts dia 7 de desembre, Xavier Ribalta, acompanyat pel guitarrista argentí Jorge Labanca, ens oferí un recital de poesia a la sala del Castell de Bellpuig. Pocs targarins van gaudir d'aquells bells poemes cantats per la seva veu forta, clara i potent, potser aclaparats pel fred i per la mandra de sortir de casa. Ell, però, davant d'un públic majoritàriament de Bellpuig, ens va delectar, amb el seu timbre de veu tan peculiar, amb unes poesies precioses de Joan Margarit, Màrius Torres, Joan Salvat-Papasseit,... Una de les que més em va agradar va ser *La Ginesta* de Joan Maragall, cantada amb

geni. I tantes més! Sempre amb el toc d'un gran guitarrista com és Jorge Labanca que guarnia cadascuna de les cançons. *El Final del recital* de Joan Margarit ens va deixar un bon regust i van haver de finalitzar amb tres bisos enmig dels aplaudiments.

Xavier Ribalta i Jorge Labanca venien de gravar un CD a Madrid, l'últim, dedicat a Joan Salvat-Papasseit. És d'agrair que paressin per aquestes terres i ens deixessin escoltar tot el que tenien per dir-nos. També és d'agrair que un grup de joves de Bellpuig ho fessin possible. Esperem tornar-los a escoltar ben aviat i, si pot ser, a Tàrrrega.

JOCS TRADICIONALS

per Francesca Bardají

ELS PATACONS

Els patacons, altrament anomenats pataques, eren estris per jugar que també servien de moneda infantil. Per confeccionar-los es necessitaven dues cartes d'una baralla les quals es posaven una damunt de l'altra encreuades, de tal manera que doblegant els extrems, tot amagant-los dins l'altra carta, en resultés un paquetet que tenia cara i creu (el dret i el revés de les cartes).

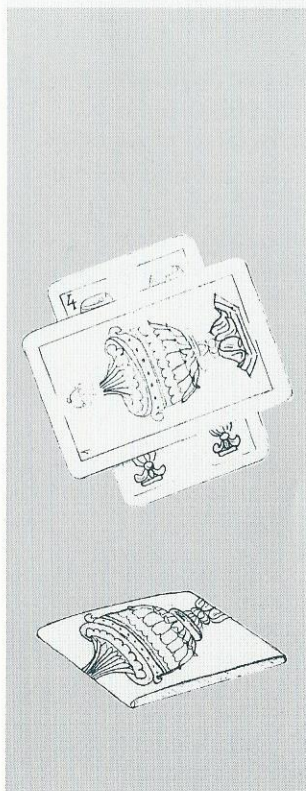
Els patacons eren un bé molt preuat per la mainada. Els nens solien anar a pidolar al cafè ja que calia que els adults els subministressin les baralles velles.

Si no es tenien cartes, els patacons també es podien fer amb caps de llumins.

Les "Truques" eren com els patacons però més petites. Per fer-les només es necessitaven dues quartes parts d'una carta.

Amb aquests estris es podien realitzar diferents jocs, el més popular consistia que cada jugador dipositava un patac a terra, davant d'una paret. El jugador que tenia el primer torn tirava un altre patac contra la paret, tenint dret a quedar-se tots els patacons que estaven a menys d'un pam d'on havia caigut aquell. Si no n'hi havia cap, havia d'abandonar-lo i passar el torn al següent jugador. En una altra versió d'aquest joc calia que el patac rebotat de la paret quedés, en caure, al damunt d'algun dels patacons del terra; en aquest cas el jugador guanyava tots els patacons que eren a terra.

Una altra modalitat del joc de patacons consistia a tirar, amb força, un patac directament contra un del terra per tal d'aconseguir girar-lo. Qui en tombava un se'l podia quedar i tenia dret a tornar a provar sort.

Excursions a l'entorn...

Passant per la carretera de Ciutadilla arribarem a Passanant de matinet; brillava el sol i feia un ventet fresc que ajudava a esbargir-se. Visitarem l'església, que té unes pintures molt singulars, i la resta del poble, molt ben arreglat i amb unes vistes precioses.

Cal dir que gaudirem d'uns guies molt especials, actuals targarins nascuts allí, el sr. Magí Ninot i la sra. Maria Briansó, que ens van il·lustrar de molts detalls, històries i llegendes del país, cosa que ens permeté endinsar-nos en l'esperit d'aquelles contrades i de temps passats.

Encara en cotxe seguirem fins a LA GLORIETA, bonic poble molt amagat, ideal per perdrés, si mai convé, amb una petita església i uns rentadors públics i fonts d'aigua. Degudament arrecerats ens cruspírem l'esmorzar i ja emprenguérem la marxa cap a LA SALA, petit poble amb racons molt peculiars, i amb un famós restaurant on cuinen plats de la terra molt sucosos.

I ja enfilarem el camí cap a FORÈS, situat principalment enmig del bosc, que va pujant gradualment, i fou un bell passeig en què poguérem admirar la varietat dels arbres i arbusts, els diferents pobles que anàvem veient en la llunyania, etc.; això mentre parlàvem entre els dife-

rents grups que, com de costum es van formant al llarg de la caminada.

I per fii arribarem a FORÈS, i allí sí que l'espectacle de la naturalesa és preciós: la Conca de Barberà llueix en tot el seu esplendor i celebrarem que no s'hi hagués fet l'a-

bocador de residus industrials que es pretenia. A més el poble s'està restaurant molt seriosament, i allí es pot dir que la pedra regna. Vam fer la corresponent visita a l'església, que ha quedat estranyament enfonsada, i té la característica que el capellà cel·lebra la missa des d'una part lateral. Alguns encara poguérem participar uns minuts en la cel·lebració que s'estava fent. D'allí vam veure les muntanyes nevades del Pirineu i altres indrets, ja que la privilegiada situació del poble el fa un mirador excepcional. També cal ressaltar l'estanyol que hi ha a l'entrada del poble.

Ens rebé l'alcalde i en el local bar que hi ha en el poble

recobràrem forces amb un veure calent, alguns van aprofitar per adquirir unes orelletes realment saboroses.

En resum, una excursió variada i molt completa, per això ja s'ens fa la boca aigua pensant en la propera, el dia 19 de desembre, al CANÓS-TORDERA.

Excursió a Barcelona

El 21 de novembre realitzàrem l'excursió cultural i lúdica a Barcelona, tal com estava programat. Pel camí l'èmfasi anava "in crescendo". Per la ràdio ens assabentàvem que a Barcelona nevava, i a Castelldefels se circulava amb cadenes.

En arribar a Montjuïc, era un plaer visual i relaxant veure com queia la neu en els prats de gespa vora el Palau Sant Jordi i altres instal·lacions.

Entràrem al Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC) on els guies ja ens esperàven i en diferents grups començàrem la visita, especialment per les sales del romànic i gòtic. Poguérem comprovar que gran part de les obres, especialment del romànic, procedeix d'aquestes contrades, especialment de la zona del Pirineu.

Preguntàrem a la guia d'un dels grups si hi havia quelcom de Tàrraga o l'Urgell, i ens digué que no. Llavors quina fou la nostra sorpresa quan, en les sales d'art funerari descobrírem el sepulcre dels Ardèvol. Magnífic sepulcre de pedra, amb restes, de meitat del segle XIV, procedent de la capella dels Corpus Christi del Palau dels Marquesos de Floresta. És realment admirable, i els que no l'hagin vist, els ho recomanem vivament; i de pas que visitin el Museu, que en conjunt ens va sorprendre agradablement. A les dues donàrem llibertat als excursionistes per visitar Barcelona i dinar on

millor s'acomodés el seu gust i la seva butxaca, i a les sis ens trobàrem al Teatre Principal, al final de la Rambla, on hi feien el musical de Broadway "Rent"; una mena d'òpera-rock de temàtica i ambient molt actual, amb estètica molt arriscada (no obstant això va agradar bastant als nostres viatgers, cosa que demostra que també estem "al dia"). >>

Pessebre vivent Escola Pia

Dia 24 de desembre: de 6 a 9 del vespre

Dia 25 de desembre: de 7 a 9 del vespre

Dia 26 de desembre: de 6 a 9 del vespre

Aquest any serà el 5è Pessebre Vivent de l'Escola Pia. Els components del pessebre són alumnes de 1r, 2n i 3r d'ESO. En total uns 90 alumnes, ajudats per professors, pares d'alumnes i amb la col·laboració desinteressada de molts targuarins que ens deixen estris antics alguns d'ells molts valuosos. El pessebre es fa al claustre de l'escola i a la pista. Hi ha representats els oficis, escenes de camp, el mercat, els pastors, els Reis Mags i el Naixement. També hi participen animallets: vedells, cabres, ovelles, porquets, cavalls, ànecs, etc.

L'entrada es gratuïta i tot plegat es considera una activitat més de l'escola que fa que tots plegats visquem una mica més aquestes festes com una gran família.

Pensem que cal difondre el màxim aquest esdeveniment, la vàlua del qual artística i humana va més enllà de l'àmbit de l'Escola Pia i honora tota la ciutat. A vegades ens desplaçem molt lluny per a veure certes coses i no ens assabentem o menysvalorem algunes que es fan aquí. L'extraordinari esforç que fan els pares, els professors i els alumnes que realitzen aquest Pessebre Vivent mereix la màxima atenció dels targuarins i visitants.

El Centre Cultural

CURS D'ART CATALÀ

Organitzat juntament amb la Generalitat, el Consell Comarcal i la Regidoria de Cultura de l'Ajuntament, es realitzà l'anunciat CURSET D'ART DE CATALUNYA, que tingué lloc els dies 10, 11, 17 i 18 de novembre, a la sala d'actes del Centre.

Les explicacions del professor foren planeres i entenedores (amb nombrosa assistència, més d'una trentena de persones) i el públic sortí amb els coneixements bàsics per entendre i diferenciar els diversos tipus d'art fet a Catalunya, com per exemple, dins l'arquitect-

tura, l'estil funcionalista racionalista de l'edifici targarí que rebé el premi CULTURÀLIA d'enguany. Això ens ha animat a pensar d'organitzar a la primavera un curset d'història de Catalunya, les dates del qual anunciarem oportunament.

agenda

MERCAT D'ANTIGUITATS I DE LES ARTS

Cada 3r dissabte de mes al carrer del Carme.

MERCAT DE SEGELLS, MONEDES I COL·LECCIONISME

Cada 1r diumenge de mes al vestíbul del Teatre Ateneu.

TERTÚLIES DEL DIJOUS

"Festes religioses o comunistes"

Dijous 13 de gener.

EXCURSIONS A L'ENTORN

Un poble molt bonic, a uns 7 km de Tàrrrega, i que el 90 % de la gent d'aquí no coneix, quin és? Doncs és el Canós, que com que és en una ruta molt poc transitada, ha restat desconegut, tot i ser tan a prop nostre.

Doncs bé, hi posarem remei el proper 19 de desembre en una de les nostres sortides per conèixer l'entorn. A les nou del matí com de costum, al patí de Tàrrrega, davant de l'Ateneu i el quiosc. Visites a Tordera i el Canós, que són a la desconeguda ruta entre la Curullada i la Fi-

guerosa, passant per la Granja de Santo Domingo.

Un interessant paisatge que tot i ser de la Segarra, té ja trets diferencials i manté plantes d'oliveres ben cuidades.

16 de gener, visitarem Montfalcó amurallat.

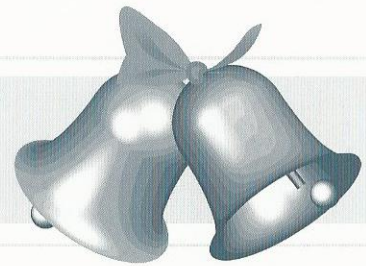
CIRQUE DU SOLEIL

El dia 6 de febrer del 2000, visita al Museu Picasso.

Inscripcions: Regidoria de Cultura.

Preu: 7.000 ptes. (socis 6.500 ptes).

CULTURÀLIA

Us desitja Bones Festes!

Amb el patrocini de:

AJUNTAMENT DE TÀRREGA

fundació
caixaManresa

INSTITUT
D'ESTUDIS
ILERDENCS

Fundació Pública de la Diputació de Lleida

